

Sygn. akt II KK 189/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
sprawy **E. G. i K. K.**
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców obu skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 23 stycznia 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 listopada 2012 r.

p o s t a n o w i ł :

- I. Oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- II. Obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

w odniesieniu do skazanego K. K.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt ... 275/13, Sąd Apelacyjny – po rozpoznaniu apelacji prokuratora oraz m.in. obrońców oskarżonych, w tym oskarżonego K. K. – w odniesieniu do K. K. zmienił wyrok jedynie poprzez obniżenie kwoty zasądzonej tytułem środka karnego do kwoty 23.500 zł; w pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 listopada 2012 r., ... 59/11 utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego K. K. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na przekraczającej granice swobodności, oraz sprzecznej z zasadami procesu karnego, doświadczenia życiowego i logiki ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, ograniczającej się *de facto* do poparcia rzekomej trafności wniosków Sądu I instancji, w konsekwencji prowadzących - w sposób pozornie nie budzący wątpliwości - do uznania skazanego K. K. winnym dokonania zarzuconych mu czynów, a także niedostatecznym i niewłaściwym wskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego podstaw dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych, w szczególności:

- jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających w oczywisty sposób na korzyść skazanego polegającej na bezkrytycznym uznaniu, iż dowody z wyjaśnień T. D., oraz współoskarżonych B. M., T. L. i G. G. wskazują na sprawstwo skazanego K. K. i pozwoliły na poczynienie nie budzących wątpliwości ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. dotyczących rzekomej działalności skazanego w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się przemytem, a następnie sprzedażą papierosów zza wschodniej granicy Polski w sytuacji, gdy - co powinien dostrzec Sąd Odwoławczy i jak wynika z pisemnych motywów dostrzegł - ich prawidłowa ocena i analiza wskazuje, iż są to dowody oczywiście wzajemnie, a nawet wewnątrznie niespójne i sprzeczne, a zatem wbrew tym ustaleniom (bezkrytycznie powielonym za Sądem I instancji) nie sposób na ich podstawie poczynić pewnych ustaleń dotyczących sprawstwa K. K., a nawet można wywieść tezę, iż skazany K. K. w rzeczywistości nie popełnił zarzucanych mu czynów;

- lakonicznym i niespełniającym wymogów ustawowych odniesieniu się do postawionych przez obrońcę skazanego zarzutów dotyczących ilości i wartości rzekomo nabytych, a następnie odsprzedanych przez skazanego papierosów, sprowadzającym się do wskazania przez Sąd Odwoławczy poszczególnych stron uzasadnienia wyroku Sądu I instancji z pominięciem jakiegokolwiek analizy prawidłowości wycień i szacunków w sytuacji, gdy oczywistym wydaje się, iż przyjęte przez oba Sądy ilości i wartości są znacząco zawyżone m.in. z uwagi na

oparcie się w tym zakresie na niewiarygodnych dowodach, oraz wartościach, które są zawyżone; w okolicznościach niniejszej sprawy muszą budzić wątpliwości.”

W konkluzji kasacji jej autor wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku sądu I instancji i przekazanie temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K. K. okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Odnosząc się do zarzutu kasacji stwierdzić należy, że stanowi on kolejną próbę zakwestionowania oceny materiału dowodowego w oparciu, o który nastąpiło skazanie K. K. W apelacji stawiając zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. skarżący kwestionował ocenę dowodów, zwłaszcza dowody z wyjaśnień T. D. i B. M. oraz T. L. i G. G. i z tak – jego zdaniem – błędną oceną dowodów wiązał następnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut ujęty w apelacji jako drugi był więc zarzutem o charakterze wtórnym). Obecnie w kasacji tożsamy zarzut formalnie jedynie został powiązany z treścią art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., tak aby zarzutowi nadać charakter uchybienia popełnionego przez sąd II instancji. Ustosunkowując się do tego zarzutu podnieść należy, że do zarzutów apelacji sąd *ad quem* odniósł się w sposób właściwy, przestrzegając normy art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. Na stronie od 90 do 105 uzasadnienia wyroku została przedstawiona bardzo obszernie argumentacja tego sądu odnosząca się do wszystkich elementów, na których była zbudowana apelacja obrońcy skazanego K. K., w tym zwłaszcza do kwestii wiarygodności tych dowodów, na podstawie których nastąpiło skazanie K. K. W tym fragmencie uzasadnienia sąd odnosił się również do apelacji innych obrońców, ale po pierwsze, jest to zrozumiałe z uwagi na tożsamość niektórych zarzutów i ich argumentację (np. co do kwestionowania wiarygodności T. D., czy B. M. oraz innych osób), a po drugie, w sposób łatwo uchwytny można odnaleźć i odszukać tę

argumentację, która dotyczy wprost poszczególnych zarzutów apelacji obrońcy K. K. I tak jeśli chodzi o kwestie prawidłowości oceny poszczególnych dowodów w zakresie ustalenia ilości papierosów, to na stronach od 100 do 104 sąd II instancji odniósł się do zarzutu apelacji i wskazał na podstawie jakich to dowodów uznał, iż ocena sądu I instancji w tym zakresie jest trafna (chodziło o zeznania T. D.). To, że sąd ten nie dokonywał powtórnych obliczeń nie stanowi jakiegokolwiek uchybienia, skoro uznał, iż dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów jest prawidłowa, a następnie te dowody dały podstawę do oszacowania ilości przywiezionych papierosów (str. 104-105 i odesłanie do stron 22-26 uzasadnienia wyroku sądu I instancji). Co do przyjętej metody obliczenia wartości celnej to ustalenia jasno wynikały z uzasadnienia wyroku sądu I instancji (str. 47 - 52), gdzie przeprowadzono stosowne wyliczenia. Niezależnie jednak od tego, wbrew twierdzeniom obrońcy wyrażonym w kasacji (strona 10 kasacji), także sąd II instancji do tej okoliczności się drobiazgowo odniósł, o czym przekonuje wywód na str.114 -119 uzasadnienia wyroku, gdzie wskazano także i na to, że ustalenie co do informacji uzyskanych z Izb i Urzędów Celnich nie mogą być wprawdzie oceniane jako bez większego znaczenia, jak uczynił to sąd I instancji (str.117), by następnie jednak przeprowadzić jasny i precyzyjny wywód, który wskazywał, iż także te okoliczności nie zmieniają oceny prawnej i wyliczonej wartości.

Zważywszy zatem na to, iż sąd II instancji dokonał należytej kontroli odwoławczej, odniósł się obszernie do wszystkich zarzutów i przedstawił w sposób staranny i wnikliwy swoje stanowisko co do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy skazanego K. K., to stwierdzić należy, iż nie doszło do obrazy wskazanych przepisów prawa procesowego, co uzasadnia oddalenie kasacji w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.